

Handtheater en Artisjok/020

Verlag
TIEN over
de Top

Jongerentheater 020 WG-Plein 303 1054 SG Amsterdam T 020 6121387
F 020 6121573 info@jongerentheater020.nl www.jongerentheater020.nl

Inhoudsopgave

Inleiding	2
Selecteren, trainen en repeteren	3
Begeleiding van de dove jongeren	4
Acquisitie	4
Publiciteit	5
Evaluaties	6
I. Samenwerking Handtheater en Artisjok/020	6
II. De spelersgroep	8
III. Productie	10
IV. Tournee	9
V. Eindresultaat	9
Bijlagen.....	11
- Speellijst.....	11
- Publiciteitsmateriaal.....	11
- Financieel verslag	11

Inleiding

De samenwerking tussen Handtheater en Artisjok/020 begon met het project 'Meeting Point' (werktitel) in april 2001. Het beoogde eindresultaat was een dansproductie uitgevoerd door tien jongeren, van wie er vijf doof en vijf horend zijn. In de uiteindelijke voorstelling spelen vier dove en vier horende jongeren. In 2003 wordt de voorstelling 'TIEN over de Top' gerealiseerd.

In december 2000 vindt er een eerste overleg plaats over dit samenwerkingsproject. Zaken die tijdens dit overleg aan de orde komen zijn:
Het gaat om een dansvoorstelling met tekst in Nederlandse Gebarentaal en gesproken taal;
De voorstelling wordt gespeeld door 10 jongeren, vijf dove en vijf horende;
Over de leeftijd van de jongeren moet nader overleg plaatsvinden;
Er vindt een voortraject plaats van een half jaar waarin alle jongeren les krijgen in dans en beweging, de horende jongeren een cursus Nederlandse Gebarentaal volgen en de dove jongeren zich bekwamen in theateraal gebaren;
Na de repetitieperiode is er een korte en intensive speelperiode.

Selecteren, trainen en repeteren

Gescheiden training

Van november 2001 tot en met maart 2002 volgen de horende en de dove jongeren een apart programma. De horende jongeren (aantal 6) volgen bij Artisjok/020 een danstraining. Daarnaast krijgen zij les in de Nederlandse Gebarentaal. Door de beperkte tijd kunnen de deelnemers zich slechts een beperkt lexicon eigen maken.

De lessen worden gegeven door John van Gelder (acteur bij Handtheater en docent Nederlandse Gebarentaal) en Mieke Julien (artistiek leider bij Handtheater).

De dove jongeren (aantal 9) krijgen les op het gebied van moderne dans (Maxi Hill), Pentjak Silat (Charles Renoult), theatraal gebaren (John van Gelder), conditietraining en beweging (Lot Julien) en streetdance (Bryan Druiventak). Bij de lessen van de horende docenten is een tolk Nederlandse Gebarentaal aanwezig.

Op 23 juni 2002 wordt de selectie bekendgemaakt. Er is aanvankelijk vooral gelet op de bewegingskwaliteiten van de jongeren. Dove jongeren hebben vaak minder gelegenheid gehad hun podiumkwaliteiten te ontwikkelen. Op scholen waar zij lessen volgen, is over het algemeen nog vrij weinig aandacht voor theater en dans. Uiteindelijk werd daar wel in enige mate rekening mee gehouden en werd de definitieve keuze in de selectie enigszins bijgesteld.

Gezamenlijk programma

In de periode april, mei, juni wordt er op zondagen van twaalf tot vijf gewerkt in een gezamenlijke groep van dove en horende jongeren. Een deel van de training vindt plaats in 't OOG, het theater van Handtheater, en een deel van de training vindt plaats in de studio van Artisjok/020. John van Gelder, Maxi Hill, Femke Janssen, Charles Renoult, Ayesha Ngaujah maken deel uit van het team trainers.

Repeteren en het maakproces

Het concept

Spanning en plankenkoorts stijgen tijdens de auditie voor een nieuwe Nederlandse liefdesfilm. Dove en horende jongeren laten het beste van zichzelf zien in de hoop een van de twee felbegeerde hoofdrollen te bemachtigen. Maar dan wordt er geheel onverwacht een speler weggestuurd. Emoties lopen hoog op en de groep raakt verward in een vreemde eindstrijd. Bewegingstheater over grote verlangens, kwetsbaarheid, confrontatie en wederzijdse inspiratie.

In de periode oktober 2002 - februari 2003 wordt gerepeteerd voor de voorstelling op de woensdagavonden en de zondagmiddagen. De repetities worden geleid door Maxi Hill en Femke Janssen. Bij iedere repetitie en ook later tijdens de tournee is een doven-tolk aanwezig.

Vanaf november/december gaan de vormgevers aan de slag. Fiona Whelan is verantwoordelijk voor het decor en licht, Ulrike Bartels voor de kostuums en Alan Purves voor de muziekcompositie.

In de maand voorafgaand aan de première wordt er intensiever gerepeteerd en tevens wordt er een aantal weekenden in het theater gewerkt om het beeld (decor/kostuums/licht) en de muziek aan de voorstelling toe te voegen.

Na 2 besloten try-outs (Cinema de Liefde) en 2 openbare try-outs (De Krakeling) gaat de voorstelling op 8 februari 2003 in De Krakeling te Amsterdam in première. Aansluitend volgt de tournee tot en met 21 juni 2003.

Begeleiding van de dove jongeren

De dove jongeren zijn door Handtheater begeleid in de personen van Teja Vossen (productionele leiding) en Ali Shafiee, één van de dove acteurs van Handtheater. De jongeren werden steeds adequaat geïnformeerd over repetitietijden en -plaatsen, er werd contact onderhouden met de werkgevers van de dove jongeren en er werd voor tolken gezorgd. Door beide begeleiders is ook met zorg het communicatieproces tussen de doven en horenden gevolgd en zij hebben zij zich ten volle ingezet om de makers te informeren over de dovencultuur en de specifieke valkuilen die zich altijd weer voordoen in de communicatie tussen horenden en doven.

Acquisitie

Volgens afspraak met Handtheater droeg Artisjok/020 zorg voor de uitvoering van taken op het gebied van acquisitie en publiciteit.

Artisjok/020 start haar acquisitie ongeveer een half jaar voordat de voorstelling zal gaan spelen. Dat is een bewuste keuze omdat er bij de voorstellingen wordt gewerkt vanuit het materiaal dat jongeren zelf aandragen op basis van improvisaties. Het inhoudelijke concept van een voorstelling wordt daardoor pas gaandeweg duidelijk. Dat was ook in dit samenwerkingsproject het geval.

Artisjok/020 wil blijvend en bewust investeren in jonge en meer ervaren makers uit verschillende circuits die thuis zijn in uiteenlopende theater- en dansvormen. Er is altijd ruimte om nieuwe vormen te onderzoeken, elkaar (beter) te leren kennen, om ervaringen en ook risico's te delen, ontwikkelingen zichtbaar(der) te maken en artistieke meerwaarde te creëren. Voorstellingen zijn dan ook altijd onderdeel van een ontwikkeling die zich uitstrekt over een langere periode.

Steeds meer theaters willen hun programmering al in een heel vroeg stadium rond hebben. Met een aantal theaters in Amsterdam (De Melkweg, De Nesttheaters inclusief Cosmic en De Krakeling) zijn vanuit Artisjok/020 min of meer vaste afspraken, waardoor zij ons op naam boeken. Buiten Amsterdam is men voor een deel afhankelijk van theaters die een korte programmeringstermijn hebben: veelal de kleinere theaters. In het geval van TIEN waren de eisen betreft de omvang van de zaal vrij specifiek in verband met de afstand tot de muur voor de beamerprojectie als onderdeel van het theaterbeeld. Dit maakte een aantal theaters die interesse hadden in TIEN helaas ongeschikt (bv. Ostadetheater, De Evenaar). Wel was er bij veel theaters enthousiasme over de opzet van de productie; dove en horende jongeren samen in één voorstelling. Na de première van TIEN bleek dat een aantal geïnteresseerde theaters afzagen van boeking

omdat deze de artistieke kwaliteit van de voorstelling te mager vonden.

TIEN heeft in totaal 13 keer gespeeld in plaats van de beoogde 20 keer (zie bijgevoegde speellijst). Er kwamen 1200 bezoekers naar de voorstelling kijken. Het publiek bestond uit dove en horende bezoekers en ook jong en oud waren gemixt vertegenwoordigd.

Publiciteit

In de ontwikkeling van het publiciteitsmateriaal is gezocht naar een vormgeving die verbeeldt wat de makers met de voorstelling voor ogen stond. In nauw overleg met de regisseur en de vormgever kwam men bij TIEN uit op het beeld van de jongeren in ondergoed. Dit beeld stond voor het gevoel en de kwetsbaarheid die je hebt wanneer je als "nummer" tijdens een auditie wordt behandeld. Met een knipoog naar de hysterie rond programma's als Idols en Big Brother werd er gekozen voor een fictieve advertentieoproep. Dit was niet helemaal een gelukkige keuze omdat een klein aantal respondenten niet door hadden dat het om een 'fictieve oproep' ging maar het als een echte oproep beschouwden. Met deze verwarring was onvoldoende rekening gehouden. Het materiaal dat ontwikkeld is voor de acquisitie werd in een eerder stadium vormgegeven toen er nog geen concreet beeld was van de voorstelling. Hierin is de belangrijkste overweging geweest om in het beeld jongeren en de combinatie (doof en horend / Handtheater en Artisjok/020) duidelijk te maken.

Naar aanleiding van ons persbericht heeft AT5 in Kort Amsterdams aandacht aan de voorstelling besteed, als ook Salto TV en bladen als Pleasure, de Uitkrant en Woord en Gebaar.

Evaluaties

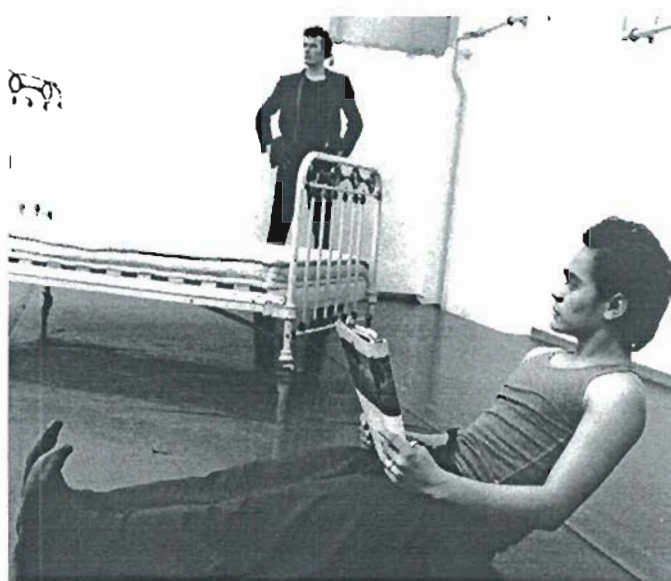
I. Samenwerking Handtheater en Artisjok/020

Tijdens de evaluatie van het project (mei 2003) waaraan vertegenwoordigers van beide organisaties deelnamen, werden door Handtheater drie kritische noten naar voren gebracht.

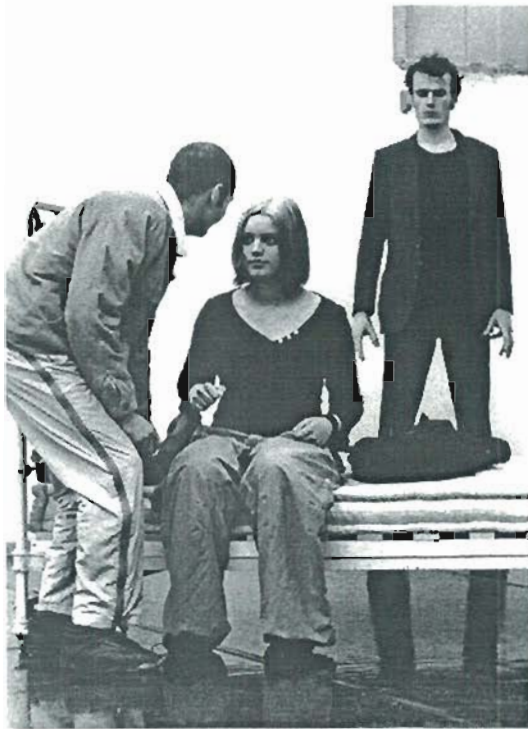
1. Handtheater had in een vroeg stadium aangegeven dat - op basis van eerdere ervaringen - niet meer gewerkt zou worden met een regisseur die niets van de dovencultuur afweet. Dit heeft niet geleid tot consequenties.
2. Er zat niemand van Handtheater in het artistieke team.
3. Vanuit Handtheater was er fundamentele kritiek op de outline en daar is volgens Handtheater nauwelijks iets mee gedaan.

Handtheater is van mening dat 'de dovencultuur' onvoldoende plaats heeft gekregen in het proces en het eindresultaat. Handtheater heeft geen uitgewerkt profiel op papier staan waarin de benodigde competenties met betrekking tot 'de dovencultuur' staan beschreven, maar hecht eraan dat - zoals bij het werken met welke (minderheids)cultuur dan ook - het in de eerste plaats noodzakelijk is om de taal vloeiend te beheersen. In ieder geval op zo'n niveau dat iemand zonder hulp van een tolk diepgaand kan communiceren. Daarnaast hecht Handtheater eraan dat iemand op de hoogte moet zijn van de cultuur van doven. Ten slotte acht Handtheater het van belang dat iemand die een tweetalige voorstelling wil maken voor een gemengd publiek weet heeft van de mogelijkheden en onmogelijkheden van theater in de Nederlandse Gebarentaal en het gesproken Nederlands.

Nu is het zo, dat zodra doven en horenden jongeren elkaar voor het eerst ontmoeten en leren kennen er altijd sprake is van verkenning van elkaar, elkaars 'cultuur' en 'referentiekader'. Beetje bij beetje zal het mogelijk zijn om meer kennis en inzicht te verwerven en beetje bij beetje zal men vaardigheden verwerven om effectief met elkaar te communiceren. Er zal sprake zijn van een proces waarin ruimte zal moeten zijn voor alle betrokkenen om zich te ontwikkelen. Beide organisaties accepteren dat dit een zoek- en ontwikkelingsproces is dat veel van alle betrokkenen vraagt.

Beide organisaties delen het standpunt dat het vanaf het begin af aan beter zou zijn geweest als het artistieke team had bestaan uit twee mensen; iemand uit de dovencultuur, en iemand uit de horende cultuur. Als deze twee personen samen steeds overleg hadden gevoerd en gezamenlijk besluiten hadden genomen over auditie, selectie van spelers, keuze van decorontwerper, het artistieke proces etc. dan was een gelijkwaardiger samenwerking mogelijk geweest. Dit is inderdaad als uitgangspunt wel ooit besproken, maar beide partijen zijn met een andere praktijk akkoord gegaan, namelijk een die de makers Maxi Hill en Femke Janssen (beide horend) een positie gaf waardoor ze het voortouw konden nemen in het artistieke proces.

Beide organisaties hebben ervaren dat de momenten waarbij John van Gelder (dove theatermaker, acteur en docent NGT) vanuit Handtheater betrokken was bij het proces, en later ook bij de evaluatie van de jongeren, een toegevoegde waarde heeft gehad die de kwaliteit van de communicatie in het proces verhoogde. Omdat zijn invloed door allen als zeer positief ervaren werd is het een gemiste kans dat hij niet intensiever bij het gehele proces, inclusief het maakproces betrokken is geweest.

Dat hij er gereserveerd tegenover stond zich als derde maker bij een team van twee horende makers te voegen is alleszins begrijpelijk. En zijn beslissing om een terughoudende rol te spelen in dit proces wordt dan ook door allen gerespecteerd.

Handtheater geeft aan zich in dit samenwerkingsproces overvleugeld gevoeld te hebben en trekt daaruit de conclusie voorlopig

wel met 'individuele kunstenaars en makers' te willen samenwerken maar niet met andere organisaties.

Artisjok/020 heeft op haar beurt het samenwerkingsproces als leerzaam en confronterend ervaren en zal de leerpunten die uit dit proces voortkomen oppakken. Zo zal Artisjok/020 zich bij een toekomstige samenwerking met een partner beter verdiepen in de competenties (combinatie van kennis, vaardigheden, houding en gedrag) en voorwaarden die nodig zijn om een succesvolle samenwerking te realiseren. Over het algemeen geldt dat samenwerking succesvol wordt als:

- medewerkers van beide organisaties elkaars identiteit en expertise erkennen en onderkennen wat de toegevoegde waarde is van complementaire expertise en netwerken en er wederzijds vertrouwen is;
- directie en medewerkers van beide organisaties samenwerking waarderen en er breed draagvlak is in de gehele organisatie;
- medewerkers van beide partners constructieve ideeën en voorstellen leveren die de kwaliteit van het proces en het resultaat ten goede komen; meedenken en bijdragen leveren, ook wanneer men daar geen direct eigen belang bij heeft;
- medewerkers elkaar helpen doelen te bereiken in dienst van het geheel;
- partners zich inzetten voor het bereiken van win- win-oplossingen;
- partners zich inzetten voor open en transparante communicatie en indien er spanning is zich richten op verminderen van spanning in de groep; er zorg voor dragen dat relevante informatie wordt gedeeld;
- medewerkers bereid zijn om te werken aan het versterken van de kwaliteit van de communicatie; kunnen reflecteren op het effect van hun gedrag op anderen en bereid zijn competenties te verwerven die een effectievere communicatie tot stand brengen; men elkaar respectvol feedback kan en wil geven;
- elkaar stimuleren om tot verbetering te komen van dienstverlening aan elkaar en het project; elkaar hulp aanbieden bij problemen; om hulp vragen indien dat nodig is;
- de door het samenwerkingsverband geboekte resultaten worden geëvalueerd.

Omdat beide organisaties zichzelf als 'lerende organisatie' beschouwen, zien beide organisaties het als een uitdaging om aan bovenstaande voorwaarden te blijven werken en

competenties te ontwikkelen en versterken die nodig zijn om succesvolle vormen van samenwerking tot stand te brengen.

Handtheater en Artisjok/020 zijn het er over eens dat beide organisaties zowel in financieel als in zakelijk opzicht goed hebben samengewerkt.

II. De spelersgroep

Tijdens de evaluatie van de jongeren werd er onder voorzitterschap van John van Gelder op een open manier door de jongeren en de makers gecommuniceerd. Op een gebalanceerde manier gaven de jongeren en de makers elkaar inzicht in elkaars visies, verschillende individuele opvattingen, ervaringen en kritische noten.

Beide organisaties hebben groot respect voor de dove en horende jongeren: ze waren goed gemotiveerd, er was weinig verzuim en veel openheid. De dove- en horende spelers zijn een hechte groep geworden. Speciaal naar de dove jongeren - die soms van heel ver kwamen - willen beide organisaties hun bewondering uiten over hun inzet en motivatie en bereidheid om in dit complexe proces al hun positieve energie in te zetten.

Een belangrijk punt dat tijdens de evaluatie met de spelers naar voren kwam, waren de problemen met de communicatie; die tussen regie en spelers, tussen Handtheater en Artisjok/020, maar ook die tussen de doven en de horenden. Op de speelvloer waren al deze communicatiestoornissen regelmatig voelbaar. Een van de dove spelers geeft aan dat de communicatiestijl van horenden een andere is dan die van doven en niet altijd op elkaar aansluit. Zo gaan horenden volgens betreffende speler er snel vanuit dat een tolkvertaling voldoende is om duidelijk te maken wat er bedoeld wordt. Maar communicatie is meer dan letterlijk vertalen; wat er vertaald wordt moet ook begrepen worden. Dit leidde wel eens tot onduidelijkheden tussen de doven en de horenden. Een ander merkt op dat

dit probleem ook tussen horenden onderling speelt en ook dat het op communicatiegebied achteraf juist meeviel; er waren veel meer problemen verwacht.

Al met al is iedereen ondanks de communicatieproblemen toch heel positief. Spelers en makers ervaren het als een bijzonder en leerzaam project met een bijzondere groep mensen die ondanks alle verschillen toch een hechte groep zijn geworden en gedurende het hele proces met veel plezier hebben samengewerkt. De spelers en aanwezige medewerkers zijn trots op de gemaakte voorstelling.

III. Productie

Door onverwachte personele wisseling bij Artisjok/020 was er gedurende de eerste maanden van de productieperiode geen adequate productieleiding. Alleen het allernoodzakelijkste werd geproduceerd terwijl men ondertussen op zoek was naar iemand die de volledige productionele verantwoordelijkheid op zich kon nemen. Toen deze persoon uiteindelijk leek te zijn gevonden (vakkundig en bovendien ervaren in Nederlandse Gebarentaal), haakte hij op het allerlaatste moment toch af. In allerijl werd toen naar een noodoplossing gezocht en gevonden in de vorm van Kim Carree. In eerste instantie werd zij aangenomen voor twee maanden (tot en met de première), waarbij zij werd ondersteund

door Thea Appelman die tijdelijk de productiecoördinatie op zich zou nemen, terwijl men ondertussen opnieuw bleef rondkijken naar een vaste productie leider.

Kim werd geconfronteerd met een grote achterstand, met name op het gebied van de technische productie. Bijvoorbeeld het gaan werken met de (al eerder genoemde) beamer in de voorstelling vergde meer research en voorbereiding dan was ingeschat en dit werk moest snel ingehaald worden. Aangezien de productie al voor een groot deel was gemaakt, was het niet meer mogelijk de beamer uit de voorstelling te halen. Achteraf gezien hadden dergelijke problemen voorkomen kunnen worden als er eerder een goede productie leider was geweest.

Omdat de constructie Kim/Thea goed werkte, werd besloten om dit gedurende de rest van de productie zo te laten, wat de rust binnen de productie zeker ten goede kwam. Grote problemen hebben zich sindsdien niet meer voorgedaan.

IV. Tournee

De tournee van TIEN over de Top was over het algemeen succesvol. Voorstellingen waren vaak uitverkocht en zalen zaten op z'n minst halfvol. Slechts een keer was er een lage opkomst, in Rotterdam, waar het dove publiek (toch een belangrijke doelgroep) volgens medewerkers van de schouwburg meer op sport dan op theater is georiënteerd.

Voor de spelers en makers was het iedere voorstelling weer een feestje. Allemaal vonden ze het jammer dat er niet meer voorstellingen waren geboekt. Als groot nadeel (en leerpunt voor een volgende keer) kan worden vastgesteld dat er soms een te groot gat zat tussen de verschillende voorstellingen. Doordat de voorstelling pas in een laat stadium kon worden uitgezet, zaten veel theaters al vol en ook de beperkingen die het gebruik van de beamer met zich mee bracht speelden hierbij een rol. Aangezien er steeds vlak voor een voorstelling een of twee keer werd gerepeteerd, is het voorgekomen dat de groep elkaar soms een maand lang niet zag en dat de voorstelling daardoor minder goed liep. Spelers zaten minder goed in hun rol en waren regieaanwijzingen van de vorige keer vaak weer

vergeten. De kwaliteit van de voorstelling verbeterde aanzienlijk als er meer continuïteit in zat en naar het einde toe (toen er inderdaad een aantal voorstellingen achter elkaar zijn gespeeld) leek te voorstelling steeds meer 'af' te zijn. De laatste voorstelling was voor iedereen dan ook een emotionele. Niet alleen omdat het toch een heel hechte groep was geworden en omdat iedereen elkaar zou gaan missen maar ook omdat er nog zo vreselijk veel potentie was die nu voor altijd onbenut zou blijven.

III. Eindresultaat

Handtheater vindt dat de beoogde doelstelling, dat er iets herkenbaars in de voorstelling van de dovencultuur te zien zou zijn, niet gehaald is. Men is van mening dat 'de dovencultuur' een oppervlakkige invulling heeft gekregen.

De reacties van dove jongeren blijken over het algemeen overwegend positief. De reacties van sommige dove volwassenen zijn wat minder enthousiast. Bij de laatste voorstellingen werden er echter ook geluiden gehoord van dove volwassenen die het 'juist weer geweldig vonden dat het bij deze voorstelling nou eens een keer niet expliciet over doven en dovencultuur ging'.

Een aantal ervaren horende toeschouwers vond TIEN artistiek te mager. Daar staat tegenover dat het bij dit soort projecten van belang is het artistieke resultaat te zien in het perspectief van kwaliteitsontwikkeling. Omdat het in dit geval om jonge mensen gaat die geen of vrij weinig podiumervaring hebben en ook de makers in ontwikkelprocessen zitten, is het van belang om proces en eindresultaat in samenhang te beoordelen. Mochten de makers en de jongeren ooit beslissen aan de samenwerking vervolg te geven dan zijn er nieuwe kansen om de ontwikkeling van artistieke en communicatieve competenties van spelers en makers uit te bouwen.

De gemiddelde toeschouwer kijkt naar het eindresultaat en op grond van de reacties van het publiek kan gezegd worden dat de voorstelling beslist goed is ontvangen en dat die actieve en spontane reacties bij het publiek ocriep.

Beide organisaties zijn het erover eens dat na de première de voorstelling verdiept is en gegroeid. Handtheater had graag gezien dat de voorstelling gelaagder en 'gevaarlijker' was geweest. Beide organisaties zijn zich ervan bewust dat het een complex en boeiend zoekproces was. Alleen al de vraag wanneer je laat zien welke speler al dan niet doof is, is niet eenduidig te beantwoorden. In ieder geval hebben de spelers de mogelijkheid gekregen en ten volle benut om zich te ontwikkelen en steeds beter te worden. Ze zijn op een goed moment 'los gekomen van de regie' en dat is altijd een teken dat de jongeren het eindresultaat 'dragen'.

Bijlagen

- Speellijst
- Publiciteitsmateriaal
- Financieel verslag

Speellijst TIEN 020

2003

Datum	productie	lokatie	plaats	aanvang
Zo 2 februari 2003	TIEN (openbare rep)	Cinema de Liefde	Kunstkraakers, A'dam	16.00 uur
Ma 3 februari 2003	TIEN (try-out)	Cinema de Liefde	Amsterdam	20.30 uur
Di 4 februari 2003	TIEN (try-out)	Cinema de Liefde	Amsterdam	20.30 uur
Do 6 februari 2003	TIEN (try-out)	De Krakeling	Amsterdam	20.00 uur
Vr 7 februari 2003	TIEN (try-out)	De Krakeling	Amsterdam	20.00 uur
Za 8 februari 2003	TIEN (première)	De Krakeling	Amsterdam	20.00 uur
Za 15 maart 2003	TIEN	Universiteitstheater	Groningen	20.30 uur
Do 27 maart 2003	TIEN	Toneelschuur	Haarlem	20.00 uur
Vr 9 mei 2003	TIEN	De Brakke Grond	Amsterdam	20.30 uur
Za 10 mei 2003	TIEN	De Brakke Grond	Amsterdam	20.30 uur
Wo 28 mei 2003	TIEN	Rotterdamse Schouwburg	Rotterdam	20.00 uur
Vr 13 juni 2003	TIEN	Volksbuurtmuseum	Den Haag	20.15 uur
Vr 20 juni 2003	TIEN	Melkweg	Amsterdam	20.30 uur
Za 21 juni 2003	TIEN	Melkweg	Amsterdam	20.30 uur

JONGERENTHEATER / 020 / WG-PLEIN 303 / 1054 SG / AMSTERDAM

t: 020 612 1387 f: 020 612 1573 e: info@jongerentheater020.nl www.jongerentheater020.nl